

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.198/2014/11.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. szeptember 23. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A költségvetési csalás bűntette miatt **I.rendű vádlott és társai** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2014. január 29. napján kihirdetett **5.B.1327/2010/159.** számú **ítéletét helybenhagyja** azzal, hogy a vádlottakat szabadságvesztésre ítéltnek tekinti, és a kiszabott szabadságvesztéseket valamennyi vádlott esetében börtönben kell végrehajtani.

Megállapítja, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletet a 2014. január 29. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján is hozta meg.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Az államra terhelt 264.950.- (kettőszázhatvannégyezer-kilencszázötven) forint bűnügyi költségről való rendelkezést **mellőzi.**

Megállapítja, hogy I. r. vádlott születési helye: (születési hely), személyi igazolványának száma: (szám), lakcíme: (Település, utca, házszám).

I N D O K O L Á S :

A törvényszék I. r., III. r., IV. r. és V. r. vádlottak bűnösségét költségvetési csalás büntetében [az I., III., V. r. vádlottak esetében a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont és (5) bekezdés a) pont, a IV. r. vádlott esetében a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont és (5) bekezdés b) pont] mondta ki, amit III. r., IV. r. és V. r. vádlottak bűnsegédként követtek el.

Ezért az I. r. vádlottat 3 évi börtönre és 4 évi gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra, mellékbüntetésül 4 évi közügyektől eltiltásra, III. r. vádlottat 2 évi börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 2 évi közügyektől eltiltásra, IV. r. vádlottat 1 évi börtönbüntetésre, továbbá 100 napi tétel - egy napi tétel 2.000.- forint - összesen

200.000.- forint pénzbüntetésre, mellékbüntetésül 1 évi közügyektől eltiltásra, V. r. vádlottat 2 évi börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 2 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

IV. r. vádlott esetében rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre való átváltoztatásának lehetőségéről.

Valamennyi vádlott vonatkozásában megállapította, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap. A vádlottakat egyetemlegesen kötelezte 1.622.974.- forint, míg III. r. vádlottat külön 3.000.- és V. r. vádlottat külön 93.069.- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ezen túlmenően felmerült 264.950.- forint bűnügyi költséget az államra terhelte.

A törvényszék ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

- fellebbezett az ügyész, valamennyi vádlott terhére, a börtön és a közügyektől eltiltás súlyosítása érdekében,
- az I. r. vádlott és védője az I. r. vádlott bűnösségének megállapítása miatt, felmentése végett,
- a III. r. vádlott és védője elsődlegesen e vádlott bűnösségének megállapítása miatt, felmentése, másodsorban büntetésének súlyossága miatt, annak enyhítése érdekében,
- a IV. r. vádlott bűnösségének megállapítása miatt, felmentése érdekében és
- az V. r. vádlott és védője elsősorban e vádlott bűnösségének megállapítása miatt, felmentése végett, a védő enyhítésért is.

A fellebbviteli főügyészség átiratában és az ügyész a fellebbezési nyilvános ülésen az ügyész által első fokon bejelentett fellebbezést valamennyi vádlott esetében fenntartotta az átiratában tett indítványokkal együtt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a IV., V. r. vádlottak esetében azon büntetőeljárások adataival történő kiegészítésre szorul, melyekben őket gyanúsítottként kihallgatták, és ezt követően valósították meg a most elbírált bűncselekményt; kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az ügy II. r. vádlottjának - akivel szemben az eljárást felfüggesztette - a más büntetőeljárásban tett tanúvallomását felolvasással a bizonyítás anyagává tette és értékelte is, csakúgy, mint I. r. vádlottnak a más büntetőeljárásban ugyancsak tanúként tett vallomását. Álláspontja szerint eljárásjogi szempontból ugyanilyen tilalom alá esik 1. sz. és 2. sz. tanúknak a tárgyaláson, más büntetőeljárásban tett tanúvallomásainak felolvasása és azok bizonyítékként történt értékelése.

Észrevételezte, hogy az Országos Rendőr-főkapitányság Nemzetközi Bűnügyi Együttműködési Központja által a nyomozáshoz a nemzetközi bűnügyi együttműködés keretében beszerzett és csatolt anyagokat nem tette az elsőfokú bíróság a bizonyítás anyagává, ám azokra ennek ellenére mégis hivatkozott az

ítéletben. A most felsorolt észrevételeihez és kifogásaihoz képest indítványozta, hogy a másodfokú bíróság mellőzze ezen bizonyítékok értékelését, ám álláspontja szerint ezáltal nem válik az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlanná.

További, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást érintő kismértékű helyesbítésekre és adóbevallási határidővel történő kiegészítésre is indítványt tett, valamint arra, hogy a másodfokú bíróság a jogi indokolást is egészítse ki: - álláspontja szerint ugyanis **3. sz.** tanú vallomásának tartalmát az elsőfokú bíróság ugyan feltüntette a bizonyítékok között, de azt nem értékelte.

A bűnösségi körülmények körében a IV. r. vádlott esetében az üzletszerűsége történő külön hivatkozás mellőzésére tett indítványt, miután az e vádlott bűncselekményének minősítő körülménye, súlyosítóként az ötszázmillió forint bűncselekményi vagyoni hátrány felső határához közeli elkövetési értéket, a IV. és az V. r. vádlott esetében más büntetőeljárás hatálya alatti elkövetést indítványozta értékelni azzal, hogy megjelölte, a szabadságvesztés középértéke a vádlottak esetében 7 év 6 hónap.

A vádlottak és védőik közül az alábbiak indokolták, illetve egészítették ki fellebbezéseiket:

- I. r. vádlott sérelmezte az elsőfokú bíróság bizonyíték-mérlegelő tevékenységét és egy SIM kártyát csatolt beadványához, amit bizonyítékként jelölt meg arra, amit az elsőfokú bíróság előtt is állított védekezésében, azaz, hogy valós kapcsolatot tartott fenn a (név) nevű személytől kapott SIM kártya segítségével mobiltelefonon a belga üzletfelekkel;
- III. r. vádlott védője írásban ugyancsak indokolta a fellebbezésüket, másodlagosan már az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezésére és az enyhítést célzó fellebbezése a védencével szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére irányult;
- V. r. vádlott védője a fellebbezését szintén írásban indokolta, álláspontja szerint a védence terhére rótt bűncselekmény nem bizonyított, egyébként is, miután a költségvetési csalás bűncselekményének jogi tárgya kizárólag a magyar (nemzeti) költségvetés, így a bűncselekmény megvalósulása kérdéses; fellebbezése már elsősorban az elsőfokú bíróság ítéletének felderítetlenségre visszavezethető megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult, másodszorban védencének bizonyítottság hiánya okából történő felmentésére, harmadszorban pedig a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését célozta.

A bűncselekmény megvalósulása körében kifejtette azt a nézetét is, hogy védence, akivel szemben bűnsegédi magatartást állapított meg az elsőfokú bíróság, már csak

azért sem lehet részese a bűncselekménynek, miután annak nincsen bizonyítottan tettese.

A büntetés enyhítése körében az 55/2007. BK véleményben írtakra és jogirodalmi álláspontra is hivatkozott.

Az V. r. vádlott is részletesen, írásban indokolta a fellebbezését, lényegében azt sérelmezte, hogy ténybeli előadásait, védekezéseit az elsőfokú bíróság nem fogadta el, hanem terhére állapította meg a tényállást. Hangsúlyozottan sérelmezte bűnösségének megállapítását, és a bizonyítékok átértékelését, ekként felmentését célozta.

V. r. vádlott védője bizonyítási indítványt is előterjesztett, a védencével kapcsolatos, Olaszországban folyamatban volt büntetőügy anyagának beszerzését és a tárgyalás anyagává tételét, három lengyel honosságú tanú kihallgatását a vádbeli gazdasági társaság képviselőjére vonatkozóan, valamint 1. sz. tanú ismételt kihallgatását és 4. sz. tanú kihallgatását - bizonyítandó, hogy tőle is kért II. r. vádlott ásványolaj beszerzésére pénzt, tehát lehetett igenis saját anyagi forrása - is indítványozta.

A fellebbezések minden irányban alaptalanok.

A másodfokú bíróság V. r. vádlott védőjének bizonyítási indítványát elutasította. Az elsőfokú eljárásban az előterjesztett bizonyítási indítványok egy részével érdemben foglalkozott az elsőfokú bíróság, így a lengyel honosságú személyek vallomásait a bizonyítékok értékelése körébe vonta (első fokú ítélet 32. oldal), 1. sz. tanú tanúvallomását is értékelte, a bizonyítási indítványok zömét azonban elutasította. Az elutasítás indokait a másodfokú bíróság osztotta. Az V. r. vádlott védőjének egyedüli új indítványa az Olaszországban folyamatban volt büntetőeljárás iratainak beszerzését célozta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a büntetőjogi felelősség mikénti elbírálásához szükséges tények maradéktalanul felderítést nyertek, így a megismételt indítványok és az új indítvány teljesítését egyaránt alaptalannak ítélte; az olaszországi büntetőeljárás iratainak beszerzése és magyar nyelvre lefordítása aránytalanul megnyújtaná a büntetőeljárást és előreláthatóan nem ébreszt kételyt a jelen eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményét illetően.

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel megindokolta, hogy miért nem fogadta el ekörben az V. r. vádlott védekezését; álláspontját a bizonyítékok mérlegelése körében alakította ki.

I. r. vádlott részéről a SIM kártya becsatolása csupán valószínűsítheti az általa állítottakat, arra azonban kifejezett, bíróság által teljesíthető bizonyítási indítvány nem irányult; a másodfokú bíróság pedig hivatalból bizonyítást csak kivételes esetben vesz fel (amennyiben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részlegesen megalapozatlan).

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás azonban túlnyomórészt megalapozott, csupán kismértékben nem, a fellebbviteli főügyészség által észrevételezett eljárási szabálysértéseket viszont nem tekintette ilyeneknek a másodfokú bíróság, tehát nem osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját.

Az ügyész által hivatkozott, a Be. 291. §-ában, illetve 296. §-ában szabályozott, a vádlott, illetve a tanúk korábbi vallomásainak felhasználhatóságára vonatkozó eljárásjogi szabályok nem tartalmazzak rendelkezést azokra az esetekre, mikor a büntetőügy vádlottja, vagy a tanú egy másik büntetőeljárásban tanúként tett vallomást és az felhasználható-e a folyamatban lévő büntetőügyben vagy sem.

A másodfokú bíróság e kérdést olyan joghézagnak tekintette, amit a Be.-nek a bizonyítás általános szabályai körében lefektetett elvi álláspontja, a 76. § (2) bekezdésben foglaltak, illetve a hivatkozott Be. §-ok kiterjesztő értelmezése orvosol. A felhívott törvényhely szerint a büntetőeljárásban fel lehet használni azokat az okiratokat, amelyeket valamely hatóság - jogszabályban meghatározott feladatainak teljesítése során a hatáskörében eljárva - a büntetőeljárás megindítása előtt készített, illetőleg beszerezett. A most hivatkozott törvényhelyre, illetve a korábbi Be. hasonló rendelkezésére nézve, a Bírósági Határozatok 1999. évi 353. számú eseti döntésében megfogalmazottak már adtak iránymutatást. Az ítéletábra megítélése szerint ebben a kérdésben nem következett be olyan értelmezésbeli változás, ami alapján a fellebbviteli főügyészségi álláspontnak megfelelően ki kellene zárni a jelen ügy vádlottjának, illetve tanúinak korábbi büntetőügyben tanúként tett vallomásait a bizonyítékok köréből.

Ilyen kizárásra - a Be. 291. és 296.§-ira is figyelemmel - csakis abban az esetben kerülhetett volna sor, amennyiben a tanúk esetében a másik büntetőeljárásban nem figyelmeztették volna a tanúkat a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontjára (a tanú relatív mentessége).

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a fellebbviteli főügyészség által kifogásolt tanúkat, illetve az I.-II. r. vádlottakat a korábbi büntetőeljárásban tett tanúvallomásaik megtételekor a relatív mentességi jogukra a hatóság figyelmeztette és a tanúk e figyelmeztetést megértve kifejezetten akként nyilatkoztak, hogy vallomást kívánnak tenni.

Ennélfogva a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem volt törvényi akadálya a fellebbviteli főügyészség által sérelmezett tanúvallomások bizonyítékként történő felhasználásának.

Abban viszont egyetértett a fellebbviteli főügyészséggel, hogy az Országos Rendőr-főkapitányság Nemzetközi Bűnügyi Együttműködési Központja által a Nemzetközi Bűnügyi Együttműködés körében beszerzett vizsgálati anyagokat nem tette ismertetéssel a bizonyítás anyagává az elsőfokú bíróság, ennél fogva azokra nem is hivatkozhatott (nyomozati iratok II. kötet 1507-1509.), ezért az első fokú ítélet 28. oldal 2. bekezdésében és 33. oldal 3. bekezdésében írt fejtegetéseket a másodfokú bíróság mellőzte.

Ugyanakkor a ténybeli indokolást kiegészítette **3. sz. tanú** tanúvallomásának akkénti értékelésével (első fokú ítélet 31. oldal tartalma), hogy **3. sz. tanú** is ugyanazokat tapasztalta, amit munkatársai; felismerte az I. r. vádlottat és II. r. vádlottat, és az I. r. vádlott személyét az **1. sz. gazdasági társasághoz** és a **2. sz. gazdasági társasághoz** kapcsolta.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tehát olyan eljárási szabálysértéstől mentes volt, ami hatályon kívül helyezéshez és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasításához kellett volna vezetessen.

Az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges körben, megfelelő mélységben folytatta le a bizonyítást, a bizonyítási indítványokat is helytálló indokokkal utasította el, azok teljesítésére a már kifejtetteket is ideértve a másodfokú bíróság sem látott indokot.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás csupán kismértékben hiányos, mert IV. r. és V. r. vádlottakkal szemben folyamatban volt és a mostani ügy bűnösségi körülményei szempontjából releváns tényeket nem tartalmazza, és az áfa egyik bevallás alá eső összege elírás folytán tévesen szerepel, valamint I. r. vádlott jövedéki adóbevallásra vonatkozó kötelezettségének határidejét sem rögzítette.

Nem tartalmazza továbbá az első fokú tényállás azt, hogy az elkövetéskor hatályban volt, a jövedéki termékek adójáról szóló, illetve az általános forgalmi adóról szóló törvény rendelkezései az elbíráláskor, mint a keretjogszabályt kitöltő mögöttes jogi normák változtak-e oly mértékben, minek folytán a bűncselekménnyé minősülés megszűnt-e, vagy sem (1/1999 BJE.).

A Be. 351. § (2) bekezdés b) pont 2. fordulata szerinti részleges megalapozatlanságot a másodfokú bíróság az iratok egybehangzó tartalma, ténybeli következtetés és jogszabályra utalás alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint a következő kiegészítésekkel, illetve helyesbítésekkel küszöbölte ki:

IV. r. vádlottal szemben jövedéki orgazdaság miatt folyamatban volt büntetőügyben 2005. január 23. napján közölte a nyomozó hatóság az alapos gyanút.

V. r. vádlottal szemben a Szegedi Városi Ügyészség B.7667/2005/25. szám alatt emelt vádat, ebben az ügyben az alapos gyanút 2005. november 10. napján közölték vele. Ezek a kiegészítések azért lényegesek, mert megalapozzák a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetést, mint bűnösségi körülményre hivatkozást.

Mindkét tényállási pont bevezető részéből mellőzi a jövedéki adókötelezettségre vonatkozó megállapítást, mert az ásványolajok a megszerzésükkor nem estek ilyen adókötelezettség alá.

Az első fokú ítélet 8. oldal második bekezdésében szereplő gazdasági társaság helyesen a 2. sz. gazdasági társaság volt (a tényállás tévesen 1. sz. gazdasági társaságként nevezte meg azt.).

Az első fokú ítélet 16. oldal 2. bekezdésében rögzítetteket akként helyesbítette a másodfokú bíróság, hogy a 2005. második negyedévére esedékes áfa összege helyesen 21.905.190.- forint; nyilvánvaló elírás folytán tévesen rögzítette az első fokú ítélet az áfa összegét.

Ugyanezen oldal 5. bekezdését kiegészítette azzal, hogy I. r. vádlott 2005. októberére vonatkozóan a jövedéki adóbevallást 2005. november 20. napjáig volt köteles benyújtani (az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. tv [Art.], 1. számú melléklet II. pontja).

IV. r. vádlott esetében az első fokú ítélet 3. oldalán feltüntetett szabadságvesztés végrehajthatósága 2012. január 18. napján elévülés folytán megszűnt (1978. évi IV. törvény [Btk.] 67. § (1) bekezdés d), 68. §).

A már hivatkozott 1/1999. BJE határozatban foglaltaknak megfelelően a másodfokú bíróság megvizsgálta az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályban volt, illetve lévő, a jövedéki adóról és a jövedéki termékek forgalmazásának külön szabályairól, valamint az általános forgalmi adóról és az adózás rendjéről szóló törvényeket, és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által felhívott, az elkövetéskori 2003. évi CXXVII. törvény (Jöt.) jelenlegi törvényi szövegállapotához képest, és az elbíráláskor hatályban lévő, az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. számú törvény szabályait vizsgálva sem változott, azaz nem szűnt meg az azokban foglalt, a büntetőjogi felelősséget megalapozó kötelezettség. Következésképpen a büntetendőség továbbra is fennáll.

Kiegészítette a tényállást azzal is a másodfokú bíróság, hogy az országba behozott bázisolajat ismeretlen helyen és körülmények között üzemanyagba (dízeloilaj) keverve értékesítették illetve felhasználták, így kivonták a beszerző gazdasági társaságok működése köréből.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a most eszközölt kiegészítésekkel, illetve helyesbítésekkel vált mindenben irányadóvá a felülbírálat számára.

A vádlottak felmentését célzó vádlotti, illetve védelmi fellebbezések nem más, mint a bizonyítékok eltérő értékelését célozzák. Azt sérelmezik, hogy az érintett vádlottak tényelődásaival szemben az elsőfokú bíróság a terhelő bizonyítékokat fogadta el tényállásának alapjául. Azokat a védelmi okfejtéseket a másodfokú bíróság sem osztotta, melyek azt kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság szelektált az egyes bizonyítékok, illetve a bizonyítási eszközből nyerhető bizonyítékok variációi között. Megszokott módja a bizonyítékok értékelésének az, amit az elsőfokú bíróság az általa felhívott eseti döntésben megfogalmazottakkal alátámasztott. Az elsőfokú bíróság az ott írt iránymutatásnak megfelelően helyesen járt el abban, hogy egyes bizonyítékokat - döntően azokat, amelyek a további bizonyítékokkal koherensek voltak - elfogadott, míg másokat - amelyek szemben álltak más bizonyítékokkal - elvetett. Indokolása iratszerű, logikus, megfelel a közfelfogás és köztapasztalat elvárásainak egyaránt.

Ami az V. r. vádlott védőjének a magyar költségvetés mint sértett kizárólagosságára utaló fejtegetést illeti, azt a másodfokú bíróság nem osztotta, miután a megalapozott tényállás rögzítette, hogy mi lett a beszerzett bázisolaj-mennyiség további sorsa, azaz, hogy azt Magyarország területén vonták ki a gazdálkodás köréből a leírt módon.

A kifejtettekből következik, hogy a vádlottak felmentését a bizonyítékok értékelésének támadásán keresztül célzó védelmi fellebbezések nem vezethettek sikerre.

Ugyanígy, a hatályon kívül helyezésre és új eljárásra irányuló védelmi fellebbezési kérelmeket sem osztotta a másodfokú bíróság; az elsőfokú tényállás kismértékben volt megalapozatlan, azt a másodfokú bíróság kiküszöbölte, így mindenben megalapozottá vált, tehát hatályon kívül helyezésére nincs indok.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett valamennyi vádlott bűnösségére és a bűncselekmények minősítése is törvényes.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság abban, hogy a Btk. 2. §-át vizsgálva arra az álláspontra jutott, hogy a vádlottak esetében a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) biztosít enyhébb elbírálást. Jogi indokolását az ítélőtábla azzal egészítette ki, hogy az enyhébb elbírálást összességében még annak figyelembevételével is az új törvény biztosítja, hogy az elkövetéskor nem volt ún. középértékes büntetékiszabás, míg az elbíráláskor már igen [Btk. 80. § (2) bekezdés]. A vádlottakkal szemben kiszabható szabadságvesztés középértékét az elsőfokú bíróság ugyanakkor nem jelölte meg, az hét év és hat hónap.

A fellebbviteli főügyészség hivatkozott az esetleges folytatólagosság megállapításának kérdéskörére [Btk. 6. § (2) bekezdés], az ítéletábra eljáró tanácsa azonban a Btk. 396. §-ában leírt törvényi tényállásban megtestesülő törvényi egységre figyelemmel, a történeti tényállás alapul vételével is, a folytatólagosság megállapíthatóságát kizárta.

Ami a bűnösségi körülményeket illeti, az ítéletábra enyhítőként értékelte az I., III. és V. r. vádlottak esetében, hogy a minősítést megalapozó vagyoni hátrány alsó határához közeli mértékre követték el a bűncselekmény, míg súlyosítóként a IV. r. vádlott esetében azt, hogy ő a minősítést megalapozó vagyoni hátrány felső határához közeli mértékre valószínűsítette meg azt. Ugyanezen vádlott esetében a rendszeres haszonszerzésre törekvést nem értékelte súlyosítóként, miután az üzletszerűség folytán minősült súlyosabban a cselekménye (kettős értékelés tilalma). Egyben a másodfokú bíróság az üzletszerűség törvényi alapjára is utal [Btk. 459. § 28. pontja], miután az elsőfokú bíróság a helyes minősítés ellenére nem hivatkozott a törvényhelyre.

A kiegészített tényállásból következően a IV. és V. r. vádlottak esetében további súlyosító - osztva a fellebbviteli főügyészség észrevételét -, hogy büntetőeljárás hatálya alatt követték el a most elbírált bűncselekményt.

A kiegészített, illetve helyesbített bűnösségi körülményeket alapul véve, az öttől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény miatt valamennyi vádlottal szemben hét év és hat hónap középértékéből kellett az elsőfokú bíróságnak kiindulnia. Ehhez képest nem adta indokát annak, hogy az I., III. és V. r. vádlottakkal szemben miért a bűncselekményre megállapított törvényi minimumnál enyhébb büntetést, a IV. r. vádlott esetében pedig ráadásul az ún. kétszeres enyhítést alkalmazva szabta ki a szabadságvesztést.

A másodfokú bíróság ebben a körben kiegészítette az elsőfokú bíróság indokolását azzal, hogy a bűncselekmény elkövetésétől számítva olyan mértékű - kirívó - időmúlás következett be, ami közel elérte a bűncselekményekre irányadó elévülés, mint büntethetőséget megszüntető ok, mértékét. Ilyen esetekben általában, és a jelen ügyben is, kiemelt figyelemmel kellett arra is lenni, hogy az ítélezési tapasztalatokat alapul véve egyszerű ténybeli és jogi megítélésű ügyben, a vádlottaknak túlnyomó részt fel nem róhatóan, következett be az időmúlás. A most kifejtett indokolással teljes és meggyőző az elsőfokú bíróság büntetéskiszabási tevékenysége, az enyhítő rendelkezés I., III. és V. r. vádlottak esetében teljes, a IV. r. vádlott esetében még azt meghaladó kimerítése.

A másodfokú bíróság ehhez képest az ügyésznek a súlyosítást célzó fellebbezését alaptalannak ítélte, a büntetések enyhítésére irányuló védelmi fellebbezések pedig

szóba sem kerülhettek, a kifejtettek miatt. A szabadságvesztések végrehajtásának felfüggesztése az I. r. vádlott esetében a törvényi kizáró rendelkezés miatt, a III., IV., V.r. vádlott esetében pedig a büntetéskiszabási elvek maradéktalan érvényesülésének biztosítása miatt nem került szóba.

Az elsőfokú bíróság az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazása ellenére a büntetés kiszabás megfogalmazásában nem követte a törvény szóhasználatát, ezért azt a másodfokú bíróság helyesbítette. Továbbá, megállapítható volt, hogy azon a napon hirdette ki ítéletét, amely tárgyalási napnak is minősült, ezért megállapította, hogy e napon is tárgyalást tartott.

I. r. vádlott esetében a felmutatott közokiratból megállapította helyes személyi adatait.

A másodfokú felülbírálatnak nem volt tárgya II. r. vádlottra felfüggesztett eljárás miatt a reá vonatkozó bármilyen rendelkezés. A felülbírálat során nem észlelt olyan bűnügyi költséget, amit az államnak kellene viselnie, ezért az annak viseléséről történt rendelkezést a másodfokú bíróság mellőzte.

A kifejtettek alapján tehát, miután a fellebbezések nem vezettek eredményre és az elsőfokú bíróság ítéletét nem kellett megváltoztatni, de hatályon kívül helyezni sem, ezért a rendelkező rész szerinti helyes szóhasználattal az első fokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Szeged, 2014. szeptember 23.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla a Bf.III.198/2014/11. számú végzése és a Szegedi Törvényszék 5.B.1327/2010/159. számú ítélete a jelen végzés folytán, a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. szeptember 23.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke